

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **J. V.**, práv. zast. JUDr. Petrem Procházkou, advokátem, AK se sídlem Jaselská 27, Brno proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Nám. Svobody 4, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 8. 2005, č. j. 30 Ca 285/2003 - 33

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2003, č. j. 4698/FŘ/130, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru č. 279/01, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty ve výši 140 692 Kč. Krajský soud v Brně v odůvodnění rozsudku mimo jiné uvedl, že v daném případě podal stěžovatel příslušné daňové přiznání a v průběhu daňové kontroly byl vyzván k prokázání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, důkazní břemeno však neunesl. Správce daně zpochybnil věrohodnost dodavatelské faktury ze dne 22. 4. 1999 č. 400014/99 (dodavatel U., výrobní družstvo, předmět plnění - materiál pro signální zařízení) se základem daně 232 519 Kč a DPH (22%) 51 154 Kč a faktury ze dne 28. 6. 1999 č. 000155/99 (dodavatel L. s. r. o. H., předmět plnění - materiál pro signální zařízení) se základem daně 406 988 Kč a DPH 89 537 Kč. Krajský soud zdůraznil, že je to daňový subjekt, kdo je povinen dle ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), prokázat skutečnosti, ke kterým byl správcem daně vyzván. Ze šetření

dožádaného správce daně vyplynulo, že výrobní družstvo U. nepodalo v období leden-duben 1999 žádné přiznání k DPH, když správce daně konkurzní podstaty uvedeného družstva předložila za rok 1999 pouze dvě faktury nijak nesouvisející s projednávanou věcí. Ve věci nepostačovala tvrzení o tom, že zboží bylo převzato, zapláceno a použito při podnikání a že obchod zprostředkovala konkrétní a zjištělná osoba, neboť dokazování se týkalo otázky, zda dodávka byla realizována dodavatelem uvedeným na faktuře, a je v takovém případě nezbytné navrhnout provedení konkrétně označených důkazů, např. výslechů příslušných pracovníků dodavatele, kteří byli oprávněni za dodavatele jednat, předmětné obchody reálně provedli a zaúčtovali. Tak žalobce nekonal a případná důkazní nouze jde plně k jeho tíži.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti vymezil důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když nesouhlasil s právním názorem krajského soudu, a podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť podle jeho názoru při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správními orgány takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Pro tuto vadu měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit, neboť v řízení před státním orgánem bylo porušeno ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Státní orgán tam obsaženou povinnost nedodržel, skutečnosti v řízení rozhodné nezjistil, když stěžovatel uvedl jméno a telefonní číslo osoby, která mohla svědecky potvrdit skutečnosti jím uváděné. Pokud daňový subjekt má snahu a poskytuje správnímu orgánu potřebnou součinnost, není v souladu s obecnými zásadami tyto skutečnosti pominout pouhým konstatováním o tíži důkazního břemene. Nesouhlasil rovněž s názorem soudu o tom, že pouhé konstatování určité skutečnosti při ústním jednání nelze považovat za návrh k provedení důkazního prostředku. Namítal, že již v podané žalobě uváděl, že reálné plnění z předmětných faktur proběhlo na základě řádně uzavřené kupní smlouvy, přičemž materiál byl použit na prováděné stavební akce a rovněž byl z těchto akcí i vyfakturován. Upozorňoval, že je schopen tyto skutečnosti prokázat fyzickou kontrolou, a opakovaně uváděl, že předložené listinné důkazy jsou v souladu s ustanoveními § 12 odst. 2 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty. Poukázal na to, že opakovaně namítal chybné zjišťování skutkového stavu, pokud byly rozhodné informace týkající se výrobního družstva U. získány v jiném daňovém řízení. V případě M. L. uvedl, že za návrh na doplnění dokazování je nutno bez dalšího považovat uvedení konkrétního jména a bydliště s uvedením rozhodných skutečností a bez ohledu na to, že po uvedené osobě bylo vyhlášeno pátrání, je správní orgán tuto osobu povinen vyslechnout.

Žalovaný s podanou kasační stížností nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. V daňovém řízení je to daňový subjekt, který nese důkazní břemeno, a v jeho zájmu tak je, aby správce daně věrohodným způsobem prokázal všechny skutečnosti, které jsou rozhodné pro správné stanovení daně. Při daňové kontrole správce daně zjistil, že u faktur č. 400014/99 a č. 000155/99 uplatnil stěžovatel odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu, a proto byl stěžovatel povinen prokázat uskutečnění přijatého plnění plátcem uvedeným na této faktuře, a současně vystavení tohoto dokladu tímto plátcem. Pro oprávněnost uplatněného odpočtu je rozhodující faktické prokázání rozhodných skutečností, nikoliv pouhé tvrzení stěžovatele, že je schopen tyto skutečnosti prokázat. V daném řízení, jak vyplývá z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí i vyjádření k podané žalobě, stěžovatel ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků neunesl důkazní břemeno, neboť se mu nepodařilo prokázat oprávněnost jím uplatněného odpočtu.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), když neshledal důvody, k nimž by byl nucen přihlídnout z úřední povinnosti (ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s.), dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Je třeba konstatovat, že podaná kasační stížnost z velké části nereaguje na konkrétní a logické zdůvodnění napadeného rozsudku a opakovaně vznáší v obecné rovině námitky, které již byly krajským soudem řádně posouzeny. Je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval (rozsudek ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48 www.nssoud.cz), že v kasační stížnosti musí stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Omezí-li se na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž jakkoli zpochybní rozhodnutí soudu, je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu.

Konkrétní námitkou, kterou podaná kasační stížnost obsahuje, je tvrzení o tom, že pokud bylo žalobci vytčeno, že nebylo lze provést výslech svědka L., po kterém bylo vyhlášeno policií pátrání, je pro žalobce v této situaci zcela neřešitelné výslech provést a naopak pro správní orgán je zcela obvyklé svědka předvolat. Je třeba konstatovat, že námitka týkající se výslechu uvedeného tvrzeného dodavatele byla uplatněna v podané žalobě na str. 5 a 6, avšak byla koncipována odlišně a sice směrem k tvrzení o tom, že správní orgán měl uvedený výslech provést bez ohledu na skutečnost, že po uvedené osobě bylo vyhlášeno policejní pátrání. Krajský soud proto reagoval na námitku obsahově odlišnou, když uzavřel, že je to žalobce, kterému jde skutečnost, že se svědka nepodařilo v řízení vyslechnout, k tíži. Ani soud v napadeném rozsudku netvrdil, že by to měl být žalobce, kdo namísto správního orgánu vlastní aktivitou měl zajistit poskytnutí svědeckví uvedené osoby.

Stěžovatel dále rekapituluje obsah odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí a následně konstatuje, které skutečnosti uváděl již v podané žalobě. Těmito tvrzením je společné to, že závěru soudu o tom, že žalobce neunesl důkazní břemeno, stěžovatel oponuje tvrzeními, která měl učinit v dosavadním průběhu řízení. Tato svá tvrzení však nepřiznává jednotlivým argumentům soudu, aby jimi případně tyto argumenty vyvracel, ale uvádí je na podporu své verze o tom, kdo nese ve věci důkazní břemeno resp. jaké jsou povinnosti správního orgánu ve smyslu ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Lze proto jen obecně konstatovat, že pokud v průběhu vytýkacího řízení či daňové kontroly vznikne pochybnost správce daně, zde o uplatněném odpočtu daně z přidané hodnoty, je to jen a pouze daňový subjekt, který je povinen prokázat uskutečnění zdanitelného plnění (ustanovení § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků). Předmětem dokazování není existence řádného účetního dokladu, ale prokázání uskutečnění zdanitelného plnění. Účetní doklad (faktura), který je formálně bez vad, sám o sobě ještě reálné naplnění obchodu neprokazuje.

Pokud stěžovatel namítal, že „opakovaně uvádí, že za návrh na doplnění dokazování je nutno bez dalšího považovat uvedení konkrétního jména, bydliště a rozhodných skutečností stěžovatelem při ústním jednání k daňovým dokladům“, jde i v tomto případě námitku vztahující se nikoli ke kasační stížnosti napadenému rozhodnutí, když ani žalobce touto námitkou konkrétní tvrzení rozsudku nezpochybňuje a ani neuvádí, že by se soud touto dříve uplatněnou námitkou nezabýval. Kasační námitka je však rovněž v tomto případě zcela obecná, stěžovatel neuvádí, o které konkrétní návrhy na provedení důkazů se mělo jednat, zda je třeba uvedené tvrzení interpretovat ve vazbě na předchozí větu, kde hovoří o M. L., či

zda jde obsahově o námitku související s tvrzeními na str. 6 a 7 podané žaloby. Ani v podané žalobě však nebylo specifikováno konkrétní bydliště navrhovaného svědka, žalobce pouze uvedl, že při ústním jednání konstatoval, že obchod s výrobním družstvem U. zprostředkoval J. B., bytem H. (tedy bez bližšího určení místa bydliště). Z těchto důvodů proto ani tuto námitku nebylo lze shledat důvodnou.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 s. ř. s., neboť ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu